

Vraštil a olympiáda k sobě už zase patří. Po 32 letech

Z řeky Moravy až do olympijského Londýna dovesloval Miroslav Vraštil mladší. Napodobil tak svého otce, který startoval na hrách v letech 1972 v Mnichově, 1976 v Montrealu a 1980 v Moskvě. **Veslařská dynastie Vraštílů pokračuje.**

Třikrát se v minulosti objevilo jméno Miroslav Vraštil na olympiádě. Olomoucký veslař (*1951) startoval na hrách v Mnichově v roce 1972, o čtyři roky později v Montrealu i na těch bojkotovaných v roce 1980 v Moskvě. O čtvrté hry v Los Angeles v roce 1984 právě z politických důvodů přišel, ač měla jejich čtyřka bez kormidelníka světovou formu. Uplýnulo dvaatřicet let a na seznamu olympioniků své jméno opět najde. Nepatří však už jemu, ale jeho synovi (*1982), který bude dnes bojovat o finále ve čtyřce bez kormidelníka lehkých vah.

Slavná osma z Neapole 1969

Vypracované hroudy svalů a obrovská ramena? Kdepak, pro oba Vraštily je typická štíhlá a šlachovitá postava a houževnatost. „Začínal jsem ve dvanácti letech díky staršímu bratrovi. Líbilo se mi, že vozí domů poháry a medaile. Říkali mi, že na veslování nemám figuru, ale chytlo mě to,“ líčí dnes jednásetiletý Miroslav Vraštil starší. Pomohl k tomu i olomoucký trenér Lubomír Zapletal, který dokázal své svěřence nadchnout tak, že si v tréninku sami přidávali. Milník v jejich kariérách přišel v roce 1969, kdy byla osma olomouckých mladíků vybrána, aby reprezentovala na prvním juniorském mistrovství světa v Neapoli a z Itálie se vrátila se zlatem a slávou. „Pak jsme na sobě začal ještě více pracovat. Byli jsme dobrá parta, a když někdo nefungoval ve škole, domluvíli jsme mu, abychom neměli problémy. Z této osmiveslice se nás pak pět prosadilo do dospělé reprezentace,“ vzpomíná Vraštil starší.

Po úspěšné juniorské éře však přišla povinná vojenská služba a nad veslařskou kariérou se začalo smrákat. Miroslav Vraštil sice narukoval do Dukly, ale že je nadějný reprezentant nikoho nezajímalo, měl se hlásit u polosportovního útvaru. Nakonec pomohla náhoda. „V den, kdy mě převelovali, se na útvaru objevil Vláda Lorenc, o pět let starší veslař, který už v Dukle působil. Potřeboval partáka, a tak mě odvezl do loďnice a posadil do dvojky bez kormidelníka. Ujeli jsme spolu pár kilometrů a už jsem zůstal,“ usmívá se.

Olympijská éra

Tak začala Vraštilova reprezentační éra a o dva roky později už jel jako člen osmiveslice na své první olympijské hry do Mnichova. „Tehdy jsme byli nováčky a nepočítalo se s námi. Podařilo se nám vyhrát předolympijskou regatu před Novým Zélandem, ale na olympiádě jsme se nedostali do finále a propadli jsme, Nový Zéland naopak vyhrál. Trenér nás totiž tehdy nedokázal připravit takticky a psychicky. Devět lidí včetně kormidel-

Lehkovážníci Veslovoda čtyřce bez kormidelníka lehkých vah dělá v Londýně Miroslav Vraštil mladší (v popředí).

Foto: Ivana Roháčková

níka je hodně velká skupina a každý nesoulad se hrozně projeví,“ líčí těžkosti veslování Vraštil starší. O čtyři roky později si osmiveslice vezla do Montrealu více zkušeností i ambicí. Po čtvrtém místě na mistrovství světa v Nottinghamu v roce 1975 pomýšleli Češi na stupně vítězů. Výsledkem ale bylo zklamání a šesté místo. V Moskvě o čtyři roky později startoval Vraštil na dvojce bez kormidelníka s Miroslavem Knapkem, otcem loňské mistry světa ve skifu, a skončili o místo lépe, tedy pátí. „Bojkoť USA tehdy veslování tolik neovlivnil, dnes by to samozřejmě byla tragédie. I moskevská olympiáda měla svéchno, co má mít. Pocitově to ale bylo velmi nepříjemné, rekordy a výkony tím byly poznamenány,“ připouští Vraštil starší, které-

„Stáli na stupních vítězů, Mira seděl v golfce, pak mi šel dát pusu a já ho držel v náručí.“

Miroslav Vraštil starší

ho mrzí mnohem víc odvetný boj kot zemí socialistického bloku o čtyři roky později v Los Angeles. Jejich olomoucká čtyřka bez kormidelníka tehdy patřila ke světové špičce. „Olympijské hry podle mě nevznikly ani kvůli sportování, ale jako poslání, myšlenka sjednocení světa. Zapomenutí na rozdíly v náboženských vyznáních a válečné konflikty,“ odnesl si ze svých tří účastí.

Jeden shyb a pusa za vítězství

Roky pomalu přibývaly a Miroslav Vraštil spíše zrál, než aby stárl. „Za našich časů ještě nebyvaly kategorie lehkých vah, takže soupeři bývali o dvacet kilogramů těžší a svalnatější. Já udělal na hrazdě jeden shyb nadhmatem a visel mi jazyk na bradě. Ostatní jich udělali pětadvacet, ale když jsme sedli za veslo, vyhrál jsem nad nimi o deset vteřin. Ale nejsem jediný, Mirek Knapke byl stejný. Proč to tak je? Nevím. Možná jsem uměl zvládnout veslařský pohyb o trochu lépe než ostatní, také je to o hlavě. Dnes se věnuju Ironmanům, jezdím po světě a ve své věkové kategorii se dokážu prosadit i tady,“ přemítá Vraštil starší.

Rok po nesplněném snu o Los Angeles pomyslně předal štafetu svému synovi na mistrovství republiky v Třeboni. Aniž to tušil. „Jezdil jsem ve dvojce bez kormidelníka s Pavlem Konvíčkou a moc jsem chtěl před svými dětmi vyhrát, což se nám podařilo. Když jsme stáli na stupních vítězů, Mira seděl v golfce, pak mi šel dát pusu a já ho držel v náručí. Tehdy jsem ještě nevěděl, že budu končit, ale vzápětí jsme odjeli na mistrovství světa do Belgie, tam Pavla Konvíčku chytila těžká chřipka a tím jsme kariéru uzavřeli,“ vysvětlil Miroslav Vraštil starší.

Táta nechtěl, abych vesloval

Jeho syn však měl před sebou k veslům ještě dlouhou cestu a nikdo mu ji neumetal. Rozhodl se pro ni jako kluk sám a bez vědomí otce se do veslařského klubu sám přihlá-

Poprvé První olympiádou byl pro Miroslava Vraštila staršího Mnichov 1972. Na fotce posádky osmiveslice je druhý zprava. Foto: archiv Miroslava Vraštila st.

sil. „Můj táta nikdy nechtěl, abych vesloval. Raději by mě asi viděl úspěšného v jakémkoliv jiném sportu. Prošel jsem jich spoustu a vyzkoušel i divokou vodu. Táta první měsíc ani nevěděl, že už na divoké vodě nejezdím, ale že vesluji,“ usmívá se Vraštil junior, který v zákovském věku hrával i fotbal za olomouckou Sigmu. „Fotbal mě hodně bavil, ale časem mě začalo odrazovat, jak je v něm člověk odkázaný na ostatní a nemá vše jen ve vlastních rukou. Paradoxně ve veslování je ta závislost na schopnostech druhých ještě větší. O to je ale krásnější radost z dobrého závodu či tréninku,“ přemítá devětatdiletý reprezentant.

Ani potom mu otec nepomáhal a místo na slunci si vybojoval sám. Protože byl hubený a malý, musel dokonce v dorosteneckém věku dělat kormidelníka. Seděl na lodi, křičel na posádku a bouchal pěstmi do boku. Teprve v juniorech zesílil, vyrostl, ale řízení lodi mu zůstalo, stal se totiž veslovodem, který udává tempo. V roce 2007 se prosadil do reprezentace a stejně jako dřív jeho otec spojil své jméno s Duklou, kde je sportovním instruktorem. „Táta pro mě byl a je vzorem a vždy jsem si z něj chtěl vzít to nejlepší. Už jako malý jsme se sourozenci věděli, co je olympiáda, a když dělal trenéra, brávil nás s sebou, takže jsme získali ke sportu vztah. Postupně jsem chtěl být lepší a lepší, ale táta mi nikdy zvlášť nepomáhal, jen občas radou nebo postrčením. Jako loni při kvalifikaci na olympiádu na Bledu, kdy jsme potřebovali zapracovat na hlavách,“ připomněl Miroslav Vraštil mladší. Právě tehdy jejich čtyřka dokázala mezi pětadvacetí vyrovnanými loděmi získat vstupenku do Londýna. „V naší disciplíně je hrozně těžké se jen kvalifikovat. Vzhledem k tomu, že jsme jako lehké váhy limitováni průměrnou hmotností posádky 70 kilogramů a v této hmotnostní kategorii se startuje jen ve dvou disciplínách, tak je konkurence nesmírně vyrovnaná. To, že jsme na olympiádě, je tedy pro mě obrovská radost. Samozřejmě bych rád překonal tátovo páté místo z Moskvy a myslím, že by to udělalo radost i jemu,“ přemítá Vraštil mladší.

„Můj táta nikdy nechtěl, abych vesloval. Raději by mě viděl úspěšného v jakémkoliv jiném sportu.“

Klikatící se Morava

Řeka Morava tak vychovala dalšího olympionika. Olomoučtí vesla-

„Můj táta nikdy nechtěl, abych vesloval. Raději by mě viděl úspěšného v jakémkoliv jiném sportu.“

Miroslav Vraštil mladší

ři totiž místo umělého kanálu, jak je ve světě běžné, trénují na klidnější části řeky přímo uprostřed metropole Hané. V polovině musí vybrat zatačku, vyhnout se přitékající Bystřici a o dvoukilometrovém úseku, což je vzdálenost, na kterou se závodí, si mohou nechat jen zdát. „V letech 1981 až 84 jsme jezdili s Lubošem Zapletalem, Pavlem Konvíčkou a Petrem Hlídkiem čtyřku bez kormidelníka. Veslaři

VIZITKY

Olympionici z kraje

Miroslav Vraštil
Narozen: 17. 10. 1982 v Olomouci, 184 cm, 73 kg. Ženatý.
Disciplína: Veslování – čtyřka bez kormidelníka lehkých vah.
Největší úspěchy: 2. na ME 2011, 4. na ME 2009. Nováček na OH.
Zvláštní znamení: Motto: Nic není stačí jen chtít a snažit se.

Petra Cetkovská
Narozena: 8. 2. 1985 v Prostějově, 172 cm, 64 kg. Svobodná.
Disciplína: Tenis – dvouhra, čtyřhra (se Šafařovou).
Největší úspěchy: Osmifinále Wimbledonu 2011 a Roland Garros 2008. Nováček na OH.
Zvláštní znamení: Od roku 2006 trénuje v Paříži.

Jarmila Klimešová
Narozena: 9. 2. 1981 v Šumperku, 173 cm, 77 kg. Svobodná.
Disciplína: Atletika – oštěp.
Největší úspěchy: 1. na MSJ 2000, 1. na ME do 22 let 2003, 8. na MS 2011. Na OH potřetí (2004 – 25., 2008 – 21.)
Zvláštní znamení: Pořádá na ubytovně Dukly tatarákové party.

Romana Labounková
Narozena: 27. 4. 1989 v Jeseníku, 167 cm, 68 kg. Svobodná.
Disciplína: Cyklistika – BMX.
Největší úspěchy: 3. na MS 2012, 2. na MS 2011. Nováček na OH.
Zvláštní znamení: Studuje fakultu sportovních studií v Brně.

Poznámka: Jde o sportovce, kteří se narodili v Olomouckém kraji.

NDR byli tehdy neporazitelní a my, kluci ze zatačkové Moravy, jsme byli první, kterým se to podařilo, navíc na jejich vodě v Berlíně, v Grünau,“ vzpomíná Miroslav Vraštil starší a pokračuje. „Pro Němce to byl šok. Druhý den už stáli po břehu rozestavení jejich trenéři, šleli a povzbuzovali, ale my jsme zase o kousek vyhráli. Na dalším závodě znovu a už nikdy jsme NDR nepustili před sebe. Němci to nevydrželi a jejich tým se přijel podívat do Olomouce, jak trénujeme. Do té doby jsme nevěděli, co je pitný režim, naše tepláky byly od potu zasolené a do rána vřidky ztvrdly. Němci přijeli, prohlídli si loďnici, a pryč at jim tedy ukážeme, kde trénujeme.“

Podmínky se od té doby změnily jen částečně. Pitný režim, strava i oblečení odpovídají době, jen ta Morava zůstala stejná. A opět vychovala olympijského veslaře, Miroslava Vraštila mladšího. „Právě ty skromné podmínky, nemožnost jezdit na soustředění a tekoucí a klikatící se Morava, byly pro mě určující. Pořád jsem chtěl dokázat, že i odsud se lze vypracovat. Sice to trvalo déle, než bych si přál, ale nakonec jsem to v devětatdacetileté době dokázal a s pomocí partáků jsme na olympijských hrách. Člověk opravdu jen musí chtít, nepolevit a může dokázat spoustu věcí,“ nepochybuje olomoucký veslař. Držte mu dnes palce. **Miloslav Jančík**

Fotbal ve výsledcích

První kolo českého poháru: MIKULOVICE – 1. HFK OLMOUC 0:3 (0:2). Branky: 20. Kopecký, 45. Kobylík (p.k.), 77. Kobylík. **HFK OLMOUC:** Šrom – Kopecký, Murin, Cep, Simko – Čtvrtníček (70. Hromek), Kovář (70. Lukášek), Kobylík – Bilek (55. Tógel), Zondra, Bednář. **HRANICE – UNICOV 0:8** (0:6). Góly: 1. Nuc, 14. Koutek, 22. a 34. a 48. z penalty Jurátek, 30. Wojnarovský vlastní, 38. Hrubý, 61. Richter. **UNICOV:** Uvřizl – Heinz, Novosad (46. Ulma), Vejvoda, Koutek – Toman (61. Kuba) – Jurátek, Nuc (46. Krč), Svajda – Hrubý, Richter. Trenér: Miloslav Machálek. **MOHELNICE – ZABŘEH** [2 (1)]. Branky: 24. Okleštěk – 30. Michalčák, 57. Sichter. Brno-Bonínice – **PROSTĚJOV 1:3** (0:2). Branky: 90. Bombicz – 21. Machálek, 27. Pospíšil (pen.), 51. Papoušek. **PROSTĚJOV:** Bureš – Krejčíř, Zbožinec, Hunal, Kazár – Hirsch (80. Svazil), Zelenka, Mazouch, Papoušek (66. Dostál) – Machálek, Pospíšil (75. Zatloukal). **Dvojice 2. kola (29. srpna, 17.00):** ZABŘEH – HFK OLMOUC, UNICOV – Opava, PROSTĚJOV – SIGMA.

Sudí Drábek ke své chybě mlčel. Dostane Škerle milost?

OLOMOUC (iDNES.cz) Je to kuriózní omyl, který ovšem připravil olomoucké fotbalisty o kapitána v důležitém závěru zápasu v Českých Budějovicích (0:1). Rozhodčí Drahošlav Drábek vyloučil Aleše Škerleho místo Igora Golbana.

Co přesně se v 63. minutě stalo? Olomoucký stoper Igor Golban na hranici pokutového území strčil do budějovického záložníka Filipa Rýdela. Penalta. A červená karta

k tomu! Jenomže sudí Drábek mylně vyloučil Škerleho, jenž byl od faulu asi dva metry. Olomoucký kapitán se snažil protestovat, ale po chvíli jen zakroutil hlavou a opusťl hřiště. „Diskuse žádná neproběhla, rozhodčí na ni neslyšel. Řekl jsem mu, že jsem u té situace vůbec nebyl, ale on na to nebral zřetel a dal mi červenou kartu. Co k tomu víc říct? Já bych se k tomu nechtěl víc vyjadřovat, ať si to řeší

někdo jiný, kdo má k tomu pravomoc, a rozhodne,“ říkal Škerle po zápase. Zkušený budějovický záložník Rudolf Otepka nařízenou penaltu proměnil. Jeho tým se tak dostal do vedení, které už nepustil. Možná i proto, že Olomouc v závěrečné půlhodině neměla na hřišti svého kapitána.

Rozhodčí Drábek o chybě ví, ale situaci zatím nechce komentovat: „Počkám si na vyjádření odbor-

ných komisí a pak se k případu rád vyjádřím.“ Přitom v posledních čtyřech zápasech Olomouce, které řídil Drábek, třikrát nařídil penaltu proti Škerlemu a spol.

Olomouc si navíc stěžuje, že akci předcházela ofsajd Miroslava Markoviče. Byť ten se nakonec do akce vůbec nezapojil. „Nehrál sice s míčem, ale šel proti balonu a blokoval jej. Nesmí se vůbec zapojit do hry a on se zapojil tím, že šel na

balon. To je ofsajdová pozice, ale teď už je to jedno. Gól nikdo zpět nevezme a nemá smysl to řešit. Nás by to mělo akorát zdravě naštvat,“ litoval Škerle.

Právě proto, že Škerle dostal červenou kartu neprávem, nemusí se bát trestu. Obecně platí, že disciplinární komise, která zasedá ve čtvrté, neprávem vyloučené hráče omilostní. Potrestaný naopak bude Golban, jenž fauloval.